

Arrest

**nr. 36 346 van 21 december 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 oktober 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. HENDRIX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker arriveerde 30 juli 2009 in het Rijk met vlucht OA145 uit Athene. Bij een controle door de politiediensten op de luchthaven te Zaventem bleek dat verzoeker niet in het bezit was van een paspoort voorzien van een geldig visum.

1.2. Op 30 juli 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.3. Op 26 augustus 2009 diende verzoeker een asielverzoek in.

1.4. Op 27 augustus 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 14 september 2009, gelet op artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.6. Daar de bevoegde Griekse autoriteiten nalieten om binnen de in de verordening 343/2003/EG vastgelegde termijn te reageren op het overnameverzoek werden zij, op basis van artikel 18.7 van deze verordening, geacht het overnameverzoek te aanvaarden.

1.7. Op 19 oktober 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 18(7) en 10(1) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, kwam op 30.07.2009 op de luchthaven van Zaventem aan komende van Athene. Hij was enkel in bezit van een boardingpass van Olympic Airways op naam van (T.P.) en werd aangehouden met toepassing van artikel 7, §1, °1 van de wet van 15.12.1980 en overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis, waar hij op 26.08.2009 een asielaanvraag indiende. Tijdens zijn verhoor in het kader van zijn asielaanvraag stelde de betrokkene dat hij het grondgebied van de Lidstaten via Griekenland binnenkwam en er iets meer dan een maand verbleef. Op 14.09.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. Met toepassing van artikel 17(2) van Verordening 343/2003 werd gevraagd ons verzoek met spoed te behandelen, wat impliceert dat de verzochte Lidstaat binnen de termijn van een maand op het verzoek dient te antwoorden, zoals gesteld in artikel 18(6) van vermelde Verordening. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 middels een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen.

De betrokkene stelt op 02.03.1992 te zijn geboren. Door onze diensten werd twijfel geuit betreffende de verklaarde leeftijd en op 11.08.2009 liet de Voogddienst te Leuven een medisch onderzoek uitvoeren teneinde de leeftijd van de betrokkene te bepalen. De conclusie van dat onderzoek stelde dat : "op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat (A.M.) op datum van 11.08.2009 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimum leeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar".

Gevraagd naar de reden waarom de betrokkene een asielaanvraag indiende in België stelde hij dat Noorwegen zijn bestemming was maar dat hij door de "smokkelaar" naar hier werd gebracht. Hij stelt dat hij niet wist dat hij in België was aangekomen. De betrokkene verklaart geen familie in België te hebben. Hij maakt melding van pijn in zijn buik en rechterbeen ten gevolge van in zijn land opgelopen verwondingen.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor de betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als

vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (RVV, nr. 21.514, 16.01.2009).

** Op 11.08.2009 liet de Voogdijdienst een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde : "op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat (A.M.) op datum van 11.08.2009 een leeftijd van zeker ouder dan 18jaar, waarbij 20,6jaar een minimum leeftijd is. Vermoedelijk ligt deze hoger en zelfs voorbij de 21jaar".*

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europees Unie- Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van de betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. De verzoeker kan dus geenszins aannemelijk maken dat hij in Griekenland geen asielaanvraag kan of zal kunnen indienen.

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie meegedeeld door de Griekse autoriteiten dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. De vreemdeling wordt voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld (In de zeldzame gevallen dat deze verblijfstermijn werd overschreden, was deze overschrijding te wijten aan de slechte kwaliteit van de vingerafdrukken waardoor een nieuwe afname van de digitale afdrukken nodig was en deze moesten voorgelegd worden aan de Directie van Criminele Onderzoeken om grondig te worden onderzocht en ingegeven in de Eurodac-gegevensbank, in toepassing van Verordening (EG) Nr 343/2003). Elke asielzoeker ontvangt een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten, voor de het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn, worden alle problemen behandeld door het personeel van de Centra voor Geestelijke Gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. Ambtenaren en wetenschappelijk personeel van de bevoegde Prefecturen, alsook leden van de NGO's zoals "Artsen zonder Grenzen", de "Dokters van de Wereld", "Intervention Médicale" enz. zijn dagelijks aanwezig in de centra om alle problemen te behandelen en de levensomstandigheden te verbeteren. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden omwille van het loutere feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikelen 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de administratieve beslissingen waarbij het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Griekenland wijst geen asielzoekers terug naar het land van herkomst zolang de asielprocedure hangende is. Verder staat vast dat ook na de verwerping van het asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waar men meent dat hun leven of vrijheid wordt bedreigd. Het EHRM stelt in haar arrest (zaak K.R.S. versus het Verenigd Koninkrijk dd. 02.12.2008) dat Griekenland momenteel geen asielzoekers overdraagt aan Afghanistan, wat betekent dat de betrokkene niet het risico loopt om zonder behandeling van de asielaanvraag naar het land van herkomst te worden teruggewezen. Het EHRM stelt verder ook dat asielzoekers in alle gevallen het recht hebben om beroep in te stellen tegen elke beslissing van uitwijzing en het recht op toegang tot de procedure voor het

EHRM om voorlopige maatregelen te bekomen in toepassing van artikel 39 van de Verordening. Het Hof oordeelt dan ook dat het terugzenden naar Griekenland in toepassing van de Verordening op zich geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De Vreemdelingenkamer-nevenvestiging van 's-Gravenhage te Zwolle verwijst naar het arrest van het EHRM van 02.12.2008 en oordeelt bij vonnis van 20.04.2009 dat niet wordt aannemelijk gemaakt dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen niet nakomt. Ook de Noorse Kamer voor Beroep voor Immigratie oordeelde dat het over het algemeen passend is om asielzoekers naar Griekenland terug te zenden. Deze analyse gebeurde na uitgebreide, nieuwe en diepgaande informatie van -onder meer- de Aanbevelingen van de UNHCR van april 2008, het Rapport van de Europese Raad van februari 2009 en het bezoek van Noorse Kamer voor Beroep voor Immigratie zelf aan Griekenland in februari 2009.

Gezien al deze elementen is er derhalve geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van de artikels 3(2) of 15 van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003. De betrokkene dient het grondgebied van het Rijk verlaten en zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse autoriteiten. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

1.8. Op 29 oktober 2009 werd verzoeker overgebracht naar Griekenland.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding dient erop te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang meer heeft bij het ingestelde beroep daar hij reeds werd overgedragen aan de Griekse autoriteiten.

Het loutere feit dat verzoeker zich momenteel in Griekenland zou bevinden laat op zich evenwel niet toe te besluiten dat hij geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van een beslissing waarbij niet enkel een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, maar waarbij de Belgische autoriteiten tevens oordelen niet bevoegd zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 iuncto artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van "het beginsel volgens hetwelk de overheid gehouden is in zijn beslissingen rekening te houden met alle omstandigheden van de zaak", van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste onderdeel van het middel aan dat artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 geschonden is omdat in de bestreden beslissing de uitdrukking "tacit agreement" gebruikt wordt. Hij stelt tevens dat deze uitdrukking niet werd vertaald of de draagwijdte ervan niet werd gepreciseerd.

Artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met particulieren gebruik van de drie talen waarvan betrokkenen zich hebben bediend.”

De Raad merkt op dat uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker zich niet van een van de drie landstalen heeft bediend bij het indienen van zijn asielaanvraag, zodat niet kan ingezien worden hoe artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 zou kunnen geschonden zijn.

Aangezien verzoeker bij zijn asielaanvraag verklaarde de hulp van een tolk te verlangen, kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, overeenkomstig artikel 51/4, § 2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de taal van het onderzoek bepalen. De bestreden beslissing kon derhalve in de Nederlandse taal worden opgesteld. Er is de Raad voorts geen rechtsregel bekend die een verbod zou inhouden om in een bestuursbeslissing een uitdrukking in een vreemde taal tussen aanhalingstekens op te nemen en deze vervolgens toe te lichten, zodat de draagwijdte van deze uitdrukking kan begrepen worden. De omstandige uiteenzetting in de bestreden beslissing (*“Op 14.09.2009 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een vraag voor overname van de betrokkene gericht volgens artikel 10(1) van Verordening 343/2003. Met toepassing van artikel 17(2) van Verordening 343/2003 werd gevraagd ons verzoek met spoed te behandelen, wat impliceert dat de verzochte Lidstaat binnen de termijn van een maand op het verzoek dient te antwoorden, zoals gesteld in artikel 18(6) van vermelde Verordening. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 middels een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen.”*) laat immers zonder meer toe om te begrijpen dat met de uitdrukking *“tacit agreement”* een stilzwijgend of impliciet akkoord bedoeld wordt.

Een schending van artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 wordt niet aangetoond.

4.1.2. Verzoeker voert in een tweede onderdeel van zijn middel aan dat Griekenland de internationale en Europese rechtsregels met betrekking tot de behandeling van asielaanvragen schendt en dat de verwijzing naar het feit dat Griekenland lid is van de Europese Unie niet volstaat. Hij stelt dat de motivering dient te antwoorden op de kritiek vanwege de internationale autoriteiten en dat het ontkennen van het probleem geen afdoende motivering is in de zin van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”* zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 10.1 en 18.7 van de verordening nr. 343/2003/EG vastgesteld dat de Griekse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Tevens wordt geduid dat er geen reden is om de asielaanvraag van verzoeker alsnog op basis van de artikelen 3 of 15 van de verordening 343/2003/EG te behandelen. Daarnaast wordt, ondanks het feit dat verzoeker op geen enkele wijze aangaf in Griekenland enig probleem ondervonden te hebben of verwees naar wat hij in zijn verzoekschrift omschrijft als *“kritieken van de internationale autoriteiten”*, uiteengezet dat Griekenland gebonden is door dezelfde Europese regels inzake de behandeling van asielaanvragen en de opvang van asielzoekers als België, toelichting verstrekt bij het Griekse asielsysteem en wordt benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds vaststelde dat Griekenland geen asielzoekers terugstuurt naar Afghanistan. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden dat motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden

beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, maar toont hiermee niet aan dat niet voldaan werd aan de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij toont verder evenmin aan dat het bestuur een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

4.1.3. In een derde onderdeel van zijn middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Hij betoogt dat hij het risico loopt blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling *“doordat hij geen onafhankelijk onderzoek van zijn aanvraag door een onafhankelijke autoriteit kan verwachten.”* Hij meent dat het niet volstaat te stellen dat de Nederlandse en Noorse autoriteiten tot de vaststellingen zouden gekomen zijn dat de procedures in Griekenland correct gevolgd worden en de rechten van asielzoekers gevrijwaard zouden worden, aangezien het UNHCR later nog *“het alarmsignaal”* gegeven heeft.

Er moet in eerste instantie worden gesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven dat de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in het Griekse recht zijn omgezet. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen – inclusief de effectieve en correcte behandeling van een asielaanvraag – die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.”*) en dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook, via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32.733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.”*) Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat.

Verder moet worden benadrukt dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het feit dat het UNHCR meent dat er zich in Griekenland nog steeds tal van praktische problemen stellen bij de behandeling van de asielaanvragen en bij de opvang van asielzoekers laat niet toe te besluiten dat verzoeker zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen en bestraffingen. In dit verband moet er trouwens ook op gewezen worden dat verzoeker nooit aan het bestuur te kennen gaf dat hij tijdens zijn verblijf in Griekenland, voorafgaand aan zijn vertrek naar België, incorrect werd behandeld.

In casu wordt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aangetoond.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing leidt tot een schending van enig door het EVRM beschermd recht kan ook geen schending van artikel 13 van het EVRM weerhouden worden. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, namelijk niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoeker roept de schending in van artikel 3

van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze bepaling van het EVRM aannemelijk maakt.

4.1.4. Verzoeker lijkt in een vierde onderdeel van het middel een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel te willen inroepen, nu hij aangeeft dat de overheid rekening dient te houden met alle bekende omstandigheden en stelt dat geen rekening werd gehouden met de internationale kritiek die ten aanzien van Griekenland werd geuit.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel rekening heeft gehouden met alle door verzoeker aangebrachte gegevens en ook met de reële en bekritiseerde situatie van de asielzoekers in Griekenland.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enig ander het beginsel dat zou inhouden dat *“de overheid rekening dient te houden met alle bekende omstandigheden”* wordt niet aangetoond.

4.1.5. In de mate dat verzoeker stelt dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt, in een vijfde onderdeel van het middel, dat het argument van verweerder – dat uit het feit dat Griekenland gebonden is door rechtsregels voortvloeit dat dit land deze rechtsregels ook op een correcte wijze toepast – geen steek houdt.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat wanneer een rechtsstaat een aantal rechten voor asielzoekers in de wetgeving heeft opgenomen deze rechten gegarandeerd zijn en, met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, te stellen dat indien een bestuur deze rechten toch zou miskennen deze via gerechtelijke weg kunnen afgedwongen worden.

Verzoeker maakt een manifeste appreciatiefout niet aannemelijk.

4.1.6. In een zesde onderdeel van zijn middel voert verzoeker de schending aan van *“de soevereiniteits-clausule”*, vervat in artikel 3 van de verordening 343/2003/EG. Hij betoogt dat verweerder wel degelijk in staat is om de asielaanvraag zelf te behandelen en dat de inspanning om de asielaanvraag zelf te behandelen niet in verhouding staat met het risico om hem *“bloot te stellen een internationaal gecontesteerde procedure.”*

De Raad wijst erop dat artikel 3 van de verordening 343/2003 luidt als volgt:

“1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden.

4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan."

Artikel 3 van de verordening 343/2003/EG voorziet duidelijk dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielverzoek ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek volgens de in hoofdstuk III van de verordening 343/2003/EG vastgelegde criteria.

Artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG (*"de soevereiniteitsclausule"*) voorziet voorts in geen enkele verplichting, doch stelt slechts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds *"kan"* behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Verweerder heeft de door verzoeker aangebrachte gegevens beoordeeld en heeft in de bestreden beslissingen duidelijk aangegeven waarom hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG vervatte mogelijkheid en verzoeker weerlegt de door het bestuur gedane vaststellingen niet. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom verweerder geen beroep wenst te doen op de proceduremogelijkheid die is opgenomen in artikel 3.2 van de verordening 343/2003/EG en stelt de situatie anders te beoordelen laat niet toe te besluiten dat deze bepaling of het proportionaliteitsbeginsel geschonden zijn.

4.1.7. In een zevende en laatste onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat verweerder *"geen afweging gemaakt heeft van het nadeel dat (hij) lijdt door de behandeling van zijn aanvraag in Griekenland."* Hij licht verder toe dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid diende *"na te gaan en te verifiëren of het internationale alarm aangaande Griekenland daadwerkelijk zonder voorwerp is, (...) dat de beslissing hieromtrent geen aanduiding bevat en dat de beslissing dan ook onzorgvuldig is."*

Daar verzoeker opnieuw een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht lijkt te willen inroepen kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel.

4.2. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK